

ΛΑΣΤΙΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΝ

3

ΔΕΣΛΥ ΧΑΝΣΟΝ

ΟΙ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ...

(Αυτότελης περιπέτεια με τον «ΔΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟ»)

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΓΙΑΝ. ΒΗΛΑΡΑ

ΒΙΒΛΙΟ 3
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»
ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ : 'Ο φοιτητής Λάβρου Στέν με τις καταπληκτικές ικανότητες που μάχεται έναντιόν του κακού πάντα στηθος με στηθος και σ' αυτή την περιπέτεια αρχίζει ένα σκληρό αγώνα με τὰ περίεργα ὄντα που ἔρχονται ἀπὸ ἄλλους κόσμους...

ΤΡΙΝΚΥ : 'Ο παχουλὸς βοηθὸς τοῦ Λαστιχάνθρωπου που βρίσκεται πάντα κοντὰ του στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές.. "Ἐτσι καὶ τώρα τὸν συνοδεύει καὶ τὸν βοηθεῖ στὸν κίνδυνο που ἀντιμετωπίζει...

ΑΛΛΑΝ ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΠΥΜ: 'Αρχηγὸς τοῦ Γραφείου 3 τοῦ ΕΦ-ΜΠΙ-Α'Τ' που ἀναθέτει στὸν Λάστ κάθε ἐπικίνδυνη ὑπόθεση που πέφτει στὸ γραφεῖο του...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»

**ΓΡΗΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ — ΙΑΣΟΝΟΣ 41
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**

ΘΙΑΣΟΣ ΝΑΝΩΝ Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

Τ Ο ΤΗΛΕΦΩΝΟ χτύπησε έκνευριστικά. "Ένα χέρι άνασκήκωσε τὸ άκουστικό.
— Γραφεϊον Β.Β.3. 'Ομυλεϊτε με... "Α, εσὺ εϊσαι Λάστ;

—'Ολόκληρος, άρχηγέ... ὁ Λάρυ Στόν. 'Αναγκάσθηκα νά σε πάρω στο τηλέφωνο γιά κάτι περίεργες διαδόσεις. Εϊναι άλήθεια ὅτι...

— Καί σύ, διάβολε! τὸν διέκοψε νευριασμένος ὁ άρχηγός. Θέλεις λοιπόν νά με ρωτήσης άν άληθεύουν οϊ διαδόσεις γιά τήν εμφάνισι τῶν ιπαμένων δίσκων καί τήν προσγείωσί τους στήν έρημο τής Σιέρρα Νεβάδα; Δέν ξέρω τι άκριβῶς συμβαίνει κι' οὔτε μπορῶ νά σου πῶ άπό ποῦ ξεκίνησε αὐτή ή φήμη. Μά ύποψιάζομαι πῶς ὅλη αὐτή τήν ιστορία τήν έδημιούργησαν κάποιοι ποῦ ἔχουν συμφέροντα νά τὸ κάνουν αὐτό. Νά τρομοκρατήσουν δηλαδῆ τὸν κόσμο. Μήπως ἔχεις αντίθετη γνώμη;

—'Ισως ναι, ἴσως ὄχι, άπάντησε σκεπτικὸς ὁ Λάρρυ Στόν. Πάντως θέλω νά μάθω τι έnergειες ἔκανες γιά νά σταματήση τὸ κακό. Τά ραδιόφωνα καί οϊ έφημερίδες τά βάζουν μαζί σου κι' επιμένουν γιά τήν εμφάνισι 'Απειρανθρώπων ὄχι μόνο στή Σιέρρα Νεβάδα, αλλά καί στο... Μπροντγουαϊή! Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αὐτό Γκόρντον;

— Ναι.. καταλαβαίνω, ἔκανε ὁ άρχηγός Πύμ. Παρ' ὀλίγο μάλιστα νά λυσιτάρουν ένα δυστυχιμένο νάνο, ποῦ ἔτυχε νά περνᾶ στο δρόμο μ' ένα πορφυρὸ μανδύα. 'Επρόκειτο γιά τὸ Φρίσκο, τοῦ τσίρκου «Μπελαμάρ», ποῦ θγήκε με τά ρούχα τής παραστάσεως νά κάνει ένα περιπάτο...

— Ποιὸ εϊναι αὐτὸ τὸ τσίρκο; ρώτησε περίεργος ὁ Στόν. Πότε ήρθε καί ποῦ ἔγκαταστάθηκε;

—'Αποτελεϊται άπό εϊκοσιτέσσερις νάνους, θρίσκεται στα δυτικά τοῦ Μανχάτταν καί ἔγκαταστάθηκε ἔκει πρὶν άπό τρεϊς ήμέρες.

—'Από πού ήρθαν; Ποιάς ύπηκοότητας είναι και ποιός ή-
ταν ο τελευταίος τους σταθμός, πού έδωσαν παραστά-
σεις;

— Δέν... ξέρω, μουρμούρισε ο Πύμ. 'Αλλά γιατί έν-
διαφέρεσαι για όλα αυτά, Στόν; Τώρα έχουμε άλλους
μπελάδες στο κεφάλι μας, κι' άς μην είναι δική μου
δουλειά αυτό! Δέν είναι δουλειά του "Εφ—Μπί—"Αϊ να
κυνηγά φανταστικούς Ιπτάμενους δίσκους κι' ανθρώ-
πους πού ήρθαν δήθεν από άλλο πλανήτη...

Σταμάτησε μιá στιγμή και πρόσθεσε κατόπιν δια-
στικά:

—'Ωστόσο, πρέπει να σε δώ. Είναι ανάγκη να σου
μιλήσω. "Αν και περασμένα μεσάνυχτα, θέλω να συζη-
τήσουμε από κοντά όλη αυτή την άνόητη υπόθεση. Να
σε περιμένω;

— Σε δυό λεπτά θα βρίσκωμαι στο γραφείο σου,
Γκάρντον. 'Ακριβώς σε δυό λεπτά...

Ο ΛΑΡΡΥ Στόν άνοιξε τó παράθυρο
του δωματίου του και κάρφωσε τó βλέμμα του στο ά-
πειρο. Έκατομμύρια άστρα έλαμπαν στον κατασκότεινο
ουρανό. "Άστρα, πού τó καθένα θα μπορούσε να είναι
κι' ένας κόσμος μυστηριώδης, άπειλητικός για την τα-
λαιπωρημένη μας Γη! Γιατί όχι; Ποιός μπορούσε να
έγγυηθή ότι ό κίνδυνος να εισβάλουν στον πλανήτη
μας όντα παράξενα και έκδικητικά, δέν ήταν πιά μιá
πραγματικότητας; Και ποιός μπορούσε άκόμη να βεβαι-
ώσει ότι τó τέλος του ανθρώπινου γένους δέν ήταν κον-
τά; Στη σκέψη αυτή, ο Λάρρυ, άνατρίχιασε. Κι' έξα-
φνα, άνασαινωτας βαθείá μιá-δυό φορές, τ' ώραίο ά-
θλητικό του κορμί άρχισε ν' αλλάζει σχήμα, να μικραίνει
και να γίνεται ένα όλοστρόγγυλο μπαλλόνι, πού βρέ-
θηκε άνάλαφρα στο κενό. "Ήταν πάλι ο Λαστιχάνθρω-
πος!...

Τό πολὺ σ' ἓνα λεπτό, θρισκόταν στὴ στέγη τοῦ μεγάλου κτιρίου ποὺ στεγάζονταν ὅλες οἱ ὑπηρεσίες διώξεως τοῦ "Εφ-Μπι-Αί. Μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ μὲ τὶς μυστηριώδεις ιδιότητες ποὺ διέθετε ὁ Λάρρυ Στόν ἀλλάξε πάλι μορφή. Ἔπρεπε νὰ φτάσῃ ἀπαρατήρητος στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ του, τοῦ ἐπιθεωρητῆ Πύμ. Γι' αὐτὸ μεταμορφώθηκε σ' ἓνα νεαρὸ ἀστυνομικὸ κλητῆρα καὶ χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς, παρουσιάσθηκε στὸ φίλο του. Κάτι ἔγραφε τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Γκόρντον καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ χαρτί. Φυσικὰ, δὲν τὸν ἀναγνώρισε.

— Τι θέλεις, παιδί μου;

— Τίποτε, πατέρα! Μὲ κάλεσες καὶ ἦρθα!

Ο ΓΚΟΡΝΤΟΝ Πύμ χαμογέλασε καλόκαρδα. Ἦξερε ἀπὸ ἄλλοτε ὅλες τὶς ἀπίθανες μεταμορφώσεις τοῦ Λαστιχάνθρωπου, ποὺ ἦταν στενός συνεργάτης του, γι' αὐτὸ δὲν ξαφνιάστηκε καθόλου ὅταν ἄκουσε τὸ νεαρὸ ἀστυνομικὸ νὰ τὸν ἀποκαλῆ «πατέρα». Μονομιᾶς κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν Λάρρυ Στόν. Ἀμέσως ὅμως σοβαρεύτηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα ἔγγραφο ποὺ ἦταν πάνω στὸ τραπέζι.

— Μόλις τὸ ἔλαβα τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸ Τάρρο Κόρντα, τοῦ εἶπε: Διάβασέ το...

— Τάρρο Κόρντα! ἔκανε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Εἶναι, νομίζω, μιὰ ἐρημικὴ περιοχὴ τῆς Σιέρρα Νεβάδα. Ἐκεῖ ἔγιναν οἱ πρῶτες δοκιμὲς τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

— Ἀκριβῶς. Κάποιοι ταξιδιωτὲς ποὺ πέρασαν τυχαῖα ἀπὸ κεῖ χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἀνέφεραν ὅτι εἶδαν ἓνα περίεργο μὴχάνημα ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἦταν ἀεροπλάνο. Ἦταν καμαμμένο ἀπὸ ἓνα πορτοκαλὶ μέταλλο καὶ ἀστραφτοκοποῦσε παράξενα. Ἄν δὲν εἶναι τρελλοὶ οἱ ἄνθρωποι, κι' ἂν δὲν ἔχουν πάθει ὁμαδικὴ ὑστερία, τότε θά...

— Τότε θ' άρχισης νά πιστεύης πώς κάτι συμβαίνει εκεί κάτω, τόν διέκοψε ό Λαστιχάνθρωπος, ρίχνοντας μιá προσεχτική ματιά στό έγγραφο πού κρατούσε. Έδώ αναφέρεται ή εμφάνισι τριών τέτοιων μηχανημάτων, κι όλων στην ίδια περιοχή. 'Ανάμεσα σ' αυτούς πού τά είδαν είναι και ό Σάμουελ Γιάγκ, άτμικός επιστήμων. Αυτό σημαίνει λοιπόν, πώς βρισκόμαστε ήδη έμπρός σέ μιá πραγματικότητα. Δέν είναι ποτέ δυνατό νά πάθη «ύστερία» ένας Σάμουελ Γιάγκ, πού τά περίφημα συγγράμματα του για τήν άτομική ενέργεια είναι γνωστά σέ όλο τόν επιστημονικό κόσμο.

Ό Λάρρυ Στόν έβαλε τó χέρι του στόν ώμο του άρχηγού του:

— Φίλε μου, Πύμ, του είπε, κυττάζοντάς τον στά μάτια. Πρέπει νά ενεργήσουμε με ταχύτητα. Κάθε λεπτό πού περνάει, μπορεί ό πλανήτης μας νά περνά τόν έσχατο τών κινδύνων. Δέν άστειεύομαι, Γκόρντον. 'Ανάγκη νά ξεκινήσης άμέσως για τήν έρημο τής Σιέρρα Νεβάδα. Θα πάρης μαζί σου τρεις από τούς καλύτερους άντρες του "Εφ-Μπι-"Αϊ" Δέν ξέρουμε με τι τρόπο θα αντιμετωπίσουμε τούς 'Απειρανθρώπους, αλλά πρós τó παρόν όλα πρέπει νά γίνουν με άπόλυτη μυστικότητα. "Αν μαθευτούν οι ενέργειές μας, ότι ή καταδιωκτική μας δηλαδή ύπηρεσία πίστεψε τις διαδόσεις, καταλαβαίνεις ποιό θα είναι τó άποτέλεσμα. Ό πανικός θα ξετρελλάνη τούς πληθυσμούς τής ήπείρου μας κι' ίσως άκόμη όλον τόν πληθυσμό τής γής...

Η ΤΑΝ ΤΕΤΟΙΟ τó ύφος του Λαστιχανθρώπου όταν έλεγε εκείνα τά λόγια, ώστε τó πρόσωπο του επιθεωρητή Πύμ είχε γίνει κάτωχρο. "Ήξερε ότι ό Λαστιχάνθρωπος ποτέ δέν έλεγε κάτι, άν δέν ήταν άπόλυτα βέβαιος έκ τών προτέρων.

— "Ωστε τó θεωρείς σκόπιμο νά μη γνωστοποιήσουμε

τὸ γεγονός στον Πρόεδρο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν; Οὔτε στον ὑπουργὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν; Κι' ἂν χρειασθῆ ἢ βοήθειά τους;

— Ἄν χρειασθῆ ἢ βοήθειά τους, ὑπάρχει τρόπος νὰ εἰδοποιηθοῦν ἐγκαίρως. Ἐμπρός, μὴ χάνεσαι σὲ λόγια Πύμ. Πάρε τοὺς ἀνθρώπους σου καὶ πήγαινε ἀμέσως ν' ἀρχίσῃς τίς ἔρευνες. Μακάρι οἱ διαδόσεις νὰ εἶναι ψέματα. Ἄλλὰ δὲν τὸ πιστεύω...

— Καὶ σὺ τί πρόκειται νὰ κάνῃς;

— Μὴ νοιάζεσαι γιὰ μένα, Γκόρντον. Ἐχῶ κάτι ὑπ' ὄψι. Πάντως, τῆ στιγμῆ πού θὰ μὲ χρειασθῆς, θὰ θρῖσκωμαι στὸ πλευρό σου. Ἐλπίζω νὰ πᾶνε ὅλα καλὰ καὶ νὰ ἐξουδετερώσουμε τὸν κίνδυνο γρήγορα, σὲ περίπτωσι πού θὰ ὑπάρξῃ κίνδυνος...

Ὁ Λαστιχάνθρωπος σηκώθηκε.

— Φεύγω, εἶπε. Ἔνας περίπατος πάνω ἀπ' τὸ Μανχάτταν δὲν θὰ ἦταν ἀσχημος. Ἐκεῖ δὲν εἶπες ὅτι θρῖσκεται τὸ τσίρκο τοῦ «Μπελαμάρ»;

Ὁ Πύμ κύτταξε ἐκπληκτος τὸ συνεργάτη του.

— Ναί, ἐκεῖ. Ἄλλὰ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν ὑπόθεσι μας;

Ὁ Στὸν χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Ἴσως καμμιά σχέσι, ἴσως πολλές, ἀπάντησε ἀνοιχτῶς διάπλατα τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου. Καλὴ ἐπιτυχία, Γκόρντον! Πρέπει νὰ βάλουμε τὰ γυαλιὰ στοὺς Ἀπειράνθρωπους. Διαφορετικὰ σημαίνει, πὼς ὁ πολιτισμὸς πού δημιουργήσαμε, δὲν ἀξίζει δεκάρα...

Μ' ἓνα ἀνάλαφρο πῆδημα, ὁ Λαστιχάνθρωπος θρέθηκε στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου. Ἀνέπνευσε βαθεῖα μιά-δυὸ φορές κι' ἔξαφνα, μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἐπιθεωρητῆ μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη νυχτερίδα, πού ἔξαφάνιστηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὁ Πύμ στάθηκε ἀκίνητος γιὰ ἓνα ὀλόκληρο λεπτό, σὰ νὰ μὴ μπορούσε νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλό του τὸ παράξενο αὐτὸ πού εἶδε. Ἄλλὰ συνῆλθε γρήγορα.

— Γιατί όμως ενδιαφέρεται τόσο πολύ για τὸ τσίρκο Μπελαμάρ; ἀναρωτήθηκε ὁ Πύμ, κλείνοντας τὸ παράθυρο. Μήπως...

Καὶ μιὰ σκέψι, μιὰ τρομερὴ σκέψι, χύμηξε μέσα του. Ὁ Γκόρντον Πύμ ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα ἀποκαμωμένος κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ του χέρια. Τοῦ φαινόταν πὼς θὰ τρελλαθῆ.

Σ' ἘΝΑ ΠΑΛΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΜΑΝΧΑΤΤΑΝ

ΠΕΤΩΝΤΑΣ' χαμηλὰ πάνω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν οὐρανοευστῶν, ὁ Λαστιχάνθρωπος ἔφτασε γρήγορα στὴ δυτικὴ πτέρυγα τοῦ Μανχάτταν καὶ μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια προσπάθησε νὰ βρῆ τὸ σημεῖο ποῦ εἶχε ἐγκατασταθῆ τὸ τσίρκο τῶν νάνων. Μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή τοῦ τράβηξε τὴν προσοχή: «ΜΙΠΕΛΑ-ΜΑΡ». Ἦταν ἓνα μεγάλο κτίριο μεταξὺ τῆς Γκρέϋ στρήτ καὶ τῆς 27ης λεωφόρου. Ὁ Λαστιχάνθρωπος χαμήλωσε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα κι' ἔκανε μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ τετράγωνο. Τὸ κτίριο ποῦ στεγαζόταν τὸ τσίρκο ἦταν ἓνα παλιὸ θέατρο, ποῦ εἶχε μιὰ τεράστια σκηνή, κατάλληλη γιὰ τέτοιου εἴδους παραστάσεις. Ἐκεῖ ἄλλοτε ἔπαιζαν οἱ «Μπρόδερς Τάουδ» μὲ τὰ περιφημὰ ἄλογά τους καὶ τοὺς ἀλησμόνητους κλόουν τους. Κατόπιν όμως τὸ ἐγκατέλειψαν καὶ πῆγαν σὲ ἄλλο καλύτερο. Ἀπὸ τότε ἔμενε κλειστό.

Καὶ νὰ ποῦ τώρα τὸ νοίκιασαν οἱ «Μπελαμάρ». Οἱ νάνοι δὲν εἶχαν ἀρχίσει ἀκόμη τὶς παραστάσεις τους κι' ἔλεγαν πὼς κάνουν ὀλομύχτιες πρόβες. Ὁ Λαστιχάνθρωπος χαμογέλασε.

— Ἄς τοὺς κάνω λοιπὸν μιὰ ἐπίσκεψι! ψιθύρισε καθὼς χωνόταν ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἀνοιγμα τῆς στέγης. Μόνο ποῦ πρέπει νὰ ἀλλάξω πάλι σχῆμα. Γιατί δὲν εἶναι, φυσικὰ, δυνατόν μιὰ νυχτερίδα νὰ παρακολουθήσῃ τὶς

πρόβες ένός τσίρκου σάν του Μπελαμάρ...

Τ Η ΣΤΙΓΜΗ πού περνούσε πετώντας από ένα σκοτεινό διάδρομο του θεάτρου, ο Λάρρυ Στόν Ξαναπήρε την πραγματική του μορφή. Προχώρησε άθόρυβα, προσπαθώντας να μαντέψει σε ποιό σημείο ήσαν συγκεντρωμένοι την ώρα εκείνη, οί νάνοι. Τό σκοτάδι δέν του έμπόδιζε τις κινήσεις, γιατί ο Λαστιχάνθρωπος μπορούσε να βλέπη και με κλειστά τά μάτια. Ή σιωπή πού βασίλευε εκεί μέσα του έκανε έντόπωσι. Μήπως έλειπαν οί έννοικιασταί; Άλλ' όχι. Κάπου εκεί κοντά του φάνηκε πώς άκουε όμιλίες. Όμιλίες, ό λόγος τό λέει, γιατί δέν ήταν συνηθισμένες φωνές αυτές πού μιλούσαν. Ήταν κάτι άλλο. Κάτι σάν κρώξιμο. κοράκων ή σάν δυο μέταλλα πού τά τρίβει κανείς τό ένα πάνω στο άλλο και βγάζουν παράξενους ήχους.

Ό Λαστιχάνθρωπος έσφιξε τά δόντια του. Όστε ή διαίσθησί του δέν τόν είχε ξεγελάσει. Άπό τη στιγμή πού ο άρχηγός Πύμ του είχε πη για την εμφάνισι του νάνου με τόν πορφυρό μανδύα στους δρόμους της Νέας Υόρκης σκέφθηκε ότι ο άνθρωπος αυτός μπορούσε να είναι ένας από τους πρώτους άπεσταλμένους του άπειρου για να κατασκοπεύση τη Γη. Στην αρχή βέβαια τό συλλογίσθηκε αυτό χαμογελώντας με τόν εαυτό του.

Ό Άρχηγός Πύμ

Όταν όμως πληροφορήθηκε ότι οι Άπειράνθρωποι ξεκάναν την εμφάνισή τους στο Μπρόντγουαϊ, όπως διέδιδε το τρομοκρατημένο πλήθος, τότε άρχισε να παίρνει στα σοβαρά την άστεία εκείνη σκέψη του. Μήπως οι άνθρωποι των άλλων πλανητών, δέν μπορούσαν να έχουν χαρακτηριστικά σαν τά δικά μας; Στο μόνο ίσως πράγμα που ύστερούσαν θά ήταν τó άνάστημα. Άλλά ó πολιτισμός τους μπορούσε να ξεπερνά κατά πολύ τόν δικό μας.

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ τις παράξενες εκείνες φωνές, ó Λαστιχάνθρωπος δέν άμφέβαλλε πιά ότι βρισκόταν έμπρός σ' ένα καταπληκτικό μυστήριο. Με τó άπίστευτο θάρρος που τόν διέκρινε πάντα, ó συνεργάτης του "Έφ-Μπί-Άϊ" έκανε μερικά θήματα και στάθηκε για ένα δευτερόλεπτο άκίνητος. Άριστερά του, πίσω άκριθώς άπό μία δίφυλλη πόρτα, έρχόταν όλος εκείνος ó θόρυθος τών μεταλλικών φωνών.

— Πρέπει να μπώ μέσα να μάθω τι συμβαίνει, σκέφτηκε ó Λαστιχάνθρωπος. Άλλά ή πόρτα είναι κλειστή και δέν είναι σωστό να την άνοιξω με τά χέρια μου. Γιατί δέν ξέρω τι άκριθώς πρόκειται να άντιμετωπίσω...

Κύτταξε όλόγυρα. Άπό τó μόνο μέρος που μπορούσε να μπή ήταν ένας στενόμακρος σωλήνας που διωχέτευε νερό στα διάφορα διαμερίσματα του κτίριου. Ό σωλήνας είχε μία τρύπα στη θάσι του κι, αυτό έδειχνε πώς ήταν άπό καιρό άχρηστος κι' ότι τó νερό ήταν κομμένο. Ό Λαστιχάνθρωπος έτριψε ίκανοποιημένος τά χέρια του. Όλα του έρχόντουσαν βολικά. Χωρίς να άργήσει περισσότερο, πήρε μερικές βαθειές άνάσες και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο τó δυνατό του κορμί έγινε στενό όσο κι' ένα λάστιχο ρουμπινέ. Χώθηκε τότε μέσα στην τρύπα του σωλήνα κι' άρχισε να μακραίνει με άφάνταστη εύκολία. Σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς του, έπρεπε

νά θρίσκεται στο σημείο που συνεδρίαζαν οι νάνοι του «Μπελαμάρα».

Άμέσως ξεβίδωσε τη βίδα που συγκρατούσε άλλοτε τὸ νερό. Κόλλησε κατόπιν τὸ μάτι του καὶ κύτταξε ἔξω. Καὶ τότε εἶδε: Εἶδε κάτι πὸν τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσει ὀλόκληρο. Μιά μεγάλη φωτεινὴ ὀθόνη πὸν θρискόταν στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο καὶ ἀποκάλυπτε μιὰν ἀποψη τοῦ θορείου τμήματος τῆς Σελήνης! Οἱ εἰκοσιτέσσερις νάνοι ποὺ παρακολούθουσαν τὸν ζωντανὸ αὐτὸ κινηματογράφο, ἦταν παραταγμένοι ἀπὸ κάτω σὲ τρεῖς γραμμές, φορώντας πορφυροῦς μανδύες καὶ ἔχοντας στ' αὐτιά τους μικρὰ ἀκουστικά, σὰ νὰ ἔπαιρναν μηνύματα καὶ διαταγὲς ἀπὸ κάποιον πὸν τοὺς μιλοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν ὀθόνη καὶ τοὺς ἔκανε διάφορα σχήματα μὲ τὰ χέρια!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του πὸν ὁ Λαστιχάνθρωπος εἶχε παγώσει κυριολεκτικὰ στὴ θέσι του. Καὶ τρόμαξε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ξαφνικὰ ἄλλαξε ἡ σκηνοθεσία κι' εἶδε πάνω στο φωτεινὸ πανί ἕνα τεράστιο ὑπεραερόπλοιο, πὸν δὲν εἶχε καμμιά σχέση μ' αὐτὰ πὸν ἤξεραν ὡς τότε οἱ ἄνθρωποι στὴ Γῆ. Τὸ τρομερὸ σκάφος θρискόταν δέκα ὡς δεκαπέντε μίλια πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης. Μιά ἀκτίνα κατάσπρου φωτὸς ἐκτινάχτηκε ἀπὸ τὴ μύτη του καὶ ἄγγιξε ἀκριβῶς τὸ κέντρο τοῦ στόχου, πὸν ἦταν ἕνας μεγάλος κρατήρας, ὁ Κρατήρας τοῦ Κοπέρνικου, ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ ἐπιστήμονες. Σὰ νὰ εἶχε ἔκραγῆ ἐκεῖ μιὰ ἀτομικὴ βόμβα, καπνοὶ ὑψώθηκαν σ' ἕνα τεράστιο σύννεφο, σὰν ὑπερτροφικὸ μανιτάρι.

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Λαστιχάνθρωπος. "Αν δὲν ὀνειρεύομαι, τότε σημαίνει πὸς ἔγω τρελλαθῆ! Πὸς εἶναι δυνατόν νὰ βλέπω τέτοιου εἶδους ἀλλόκοτα πράγματα μέσα στὴν καρδιά τῆς Νέας Ἰόρκης;

ΑΛΛΑ ΤΟ θέαμα πὸν ἔβλεπε τώρα μπροστά του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ συναρμολογήσῃ τίς σκέ-

ψεις του. Κατά τους υπολογισμούς του, τὸ υπεραερόπλοιο ταξίδευε με ταχύτητα χιλιάδων μιλίων τὴν ὥρα. Ξαφνικά ἄρχισε νὰ χαμηλώνη κατακόρυφα πάνω ἀπὸ μιὰ πεδιάδα. Ἡ ἐντύπωσι πού δοκίμασε ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀντικρύζοντας τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἀνέκφραστη. Παντοῦ, σὲ κάθε μέτρο τοῦ ἐδάφους ἐκεῖνου ὑπῆρχε μιὰ σπάταλη ἀφθονία ἀγριων δέντρων καὶ λουλουδιῶν. Καὶ καθὼς τὸ σκάφος πῆγε καὶ κάθησε σ' ἓνα γυμνὸ σημεῖο, πού ἔμοιαζε με κόκκινο μάρμαρο, ἀνοιξαν οἱ πόρτες του καὶ πῆδηξαν ἔξω κάτι μικρὰ ὄντα με πορφυροὺς χιτῶνες, πού τοὺς κρατοῦσαν ἀπὸ τὴ μέση δερμάτινες ζῶνες.

Περπατοῦσαν με γρήγορα πηδηχτὰ βήματα. Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ νότο φάνηκαν τρία μικρότερα ἀεροσκάφη. Εἶχαν χρῶμα πορτοκαλί καὶ τὸ σχῆμα τους ἔμοιαζε με κοινούς δίσκους, πιδ πλατεῖς ὄμως καὶ πιδ χοντρούς... Προσγειώθηκαν κι' αὐτοὶ στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σημεῖο πού θρυσκόταν τὸ υπεραερόπλοιο, ἀνοιξε τὸ ἐπάνω μέρος τους καὶ τὰ παράξενα ὄντα μ' ἓνα πῆδημα χῶθηκαν μέσα σ' αὐτό. Ἀμέσως σχεδὸν ξεκίνησαν ὀλοταχῶς. Προχωροῦσαν σφυρίζοντας δαιμονισμένα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄλλαξαν κατεύθυνσι.

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ κατάλαθε. Οἱ ἱπτάμενοι ἐκεῖνοι δίσκοι ἔμπαιναν στὸν κύκλο τῆς Γῆς. Πάνω στὸν πλανήτη μας διέκρινε τώρα καθαρά, σάν πάνω σὲ ἀνάγλυφο χάρτη, τὶς ἠπείρους, τὶς θάλασσες, τὰ ποτάμια καὶ τὶς πόλεις, πού τοῦ ἦταν τόσο γνωστὰ ἀπὸ τὰ μαθητικά του χρόνια καὶ ἀπὸ τὰ ταξίδια του. Καὶ πάλι ἔνοιωσε ὁ Λάρρυ ἐκεῖνη τὴν παράξενη ἀνατριχίλα πού εἶχε ἀισθανθῆ πρὶν ἀπὸ λίγο. Γιατὶ προσπάθησε νὰ φαντασθῆ τί θὰ γινόταν ἂν ἡ ἐπίθεσι αὐτῆ τῶν Ἀπειροσθρώπων με τὰ υπεραερόπλοια στρεφόταν ἐναντίον τῆς Γῆς. Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας δὲν θὰ ἔ-

μενε οϋτε ένας άνθρωπος ζωντανός, οϋτε ένα κτίριο που νά μήν πυρακτωνόταν και νά γινόταν μιá άμορφη μάζα από στάχτη! Τίποτε δέν θά μπορούσε ν' άντισταθής σέ μιá τέτοια επίθεση...

— Πρέπει νά εξολοθρευθοϋν τά σατανικά αϋτά όντα! έκανε μέσα στά δόντια του ό Λαστιχάνθρωπος. Πρέπει, προτού είναι άργά! Άλλά με ποιόν τρόπο νά ένεργήσω; Τι είδους όπλα έχουν; Πώς νά τους καταπολεμήση κανείς;

Όλες αϋτές οι έρωτήσεις περιούσαν σάν άστραπή άπ' τó μυαλό του. Και στό διάστημα αϋτό, πάνω στη φωτεινή όθόνη έξακολουθοϋσαν νά αλλάζουν οι εικόνες με καταπληκτική ταχύτητα. Ό Λάστ έβλεπε τώρα μιá άπέραντη έρημο. Οι τρεις ίπτάμενοι δίσκοι φάνηκε καθαρά πώς ζητοϋσαν ένα κατάλληλο μέρος για νά προσγειωθοϋν. Άρχισαν νά χαμηλώνουν σιγά - σιγά, ώ σπου πήγαν και άκούμπησαν άνάλαφρα πάνω στη γή. Τήν ίδια στιγμή ό Λαστιχάνθρωπος είδε ένα γνωστό τύπο άεροπλάνου. Ήταν μιá Ντακότα, που έκανε μερικούς γύρους πάνω άπ' τó σημείο που είχαν προσγειωθή οι δίσκοι. Τότε κατάλαθε. Ή έρημος εκείνη δέν ήταν άλλη από την έρημο τής Σιέρρα Νεβάδα. Και ή Ντακότα ήταν σίγουρα τó άεροπλάνο του άρχηγού Πύμ, που είχε άντιληφθή την κάθοδο τών Άπειράνθρώπων και τώρα παρακολουθοϋσε νά δη ποιό θά ήταν τó άποτέλεσμα.

Στό σημείο αϋτό ή φωτεινή όθόνη έξαφανίστηκε και στη θέση της έμεινε ένας συνηθισμένος άσπρος τοίχος. Ό Λάρρυ Στόν έκλεισε μιá στιγμή τά μάτια του γεμάτος δέος και φρίκη. Όταν τ' άνοιξε είδε τους νάνους συγκεντρωμένους γύρω από ένα τραπέζι κι' ένα από αϋτούς, που φαινόταν για άρχηγός, κάτι έλεγε στους άλλους που τόν άκουαν σιωπηλοί κι' άκίνητοι. Είχαν βγάλει τά άκουστικά τους και τά είχαν αφήσει παράμερα, κοντά σ' ένα μετάλλινο κουτί.

— Καίρὸς γιὰ δράσι! ψιθύρισε ὁ Λαστιχάνθρωπος.

Τ Ο ΣΩΜΑ του συμμαζεύτηκε ἀκόμη περισσότερο, ἔγινε σὰν μιὰ πολὺ λεπτὴ κλωστή, τόσο, πού νά μπορῆ νά περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ σωλήνα. Μόλις ὅμως βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο μεταμορφώθηκε γρήγορα στὴ φυσικὴ του μορφή καὶ χωρὶς κανένα διασταγμὸ ἄρπαξε στὰ στιβαρά του χέρια δυὸ νάνους, τοὺς σήκωσε ψηλά κι' ἄρχισε νά τοὺς στριφογυρίζῃ μὲ τρελλὴ ταχύτητα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς ἐκσφειδόνισε στὸν τοῖχο. Οἱ Ἀπειράνθρωποι ὅμως δὲν ἔπαθαν τίποτε.

Ὁ Λαστιχάνθρωπος τὰ σάστισε κυριολεκτικὰ. Μὲ ἐκεῖνο τὸ χτύπημα θὰ μπορούσε νά σκοτώσῃ καὶ ταῦρο. Καὶ ὅμως, αὐτοὶ οὔτε καν τὸ αἰσθάνθηκαν. Γύρισαν μόνο καὶ τὸν κύτταξαν κι' ἔξαφνα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων, πάτησε ἓνα κουμπὶ πού βρισκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ λάρυγγά του. Μιὰ ἀκτίνα πράσινου φωτὸς ἐκτινάχθηκε τότε ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ὁ Στόν, ἂν δὲν προλάβαινε νά μεταμορφωθῆ σὲ ἓνα ἀσήμαντο πόμολο τῆς πόρτας, σίγουρα ἡ ἀκτίνα αὐτὴ θὰ τὸν ἔκοβε στὰ δύο.

Φαίνεται πὼς ἡ ἔξαφάνισί του ἔφερε κάποια ἀναστάτῳσι στὰ εἰκοσιτέσσερα ἐκεῖνα ὄντα, γιατί τραβήχθηκαν ὅλα μαζὶ πίσω, σὰ νά αἰσθάνθηκαν κάποιον ἀόριστο φόβο. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ὁ Λαστιχάνθρωπος καὶ χάριξε ἐνδόμυχα, "Ὡστε ἤξεραν τί θὰ πῆ φ ὀ β ο ς. Νὰ λοιπὸν ἓνα ἀπὸ τὰ ὄπλα πού μπορούσε μ' αὐτὸ νά τοὺς καταπολεμήσῃ. Χωρὶς νά σκεφτῆ περισσότερο, ἄλλαξε ἀμέσως σχῆμα καὶ βρέθηκε δίπλα στὸ μετἀλλينو κουτί μὲ τ' ἀκουστικά. Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ νάνοι δὲν πῆραν εἶδησι

**ΣΥΣΤΗΣΑΤΕ ΤΟ «ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟ»
ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ**

τῆ μεταμόρφωσί του, γιατί ὁ Σπόν πέρασε σά μιὰ γάτα ανάμεσα στά πόδια τους, πρῶγμα πού δέν τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι.

— Φαίνεται, πὼς καὶ στὸν πλανήτη τους ἔχουν γάτες, σκέφτηκε ὁ Στόν.

Ἄμέσως ὁμοῦς ἄλλαξε σκέψι.

— Ἀφοῦ ἦρθαν στὴ Γῆ πρέπει νὰ ἔχουν μελετήσει καὶ τὸ ζωικό της βασίλειο, ὅπως θὰ ἔχουν μελετήσει καὶ τίς συνθήκες στὶς ὁποῖες ζοῦμε ἑμεῖς. Γι' αὐτὸ δέν τοὺς ἔκανα ἐντύπωσι ὡς γάτα...

Καθὼς κουλουριαστικῶς δίπλα στὸ μετάλλιο κουτί, πράθηξε μὲ τρόπο κοντὰ του ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκουστικά καὶ τ' ἀκούμπησε στ' αὐτί του. Ἄμέσως τότε οἱ ὀμιλίες τῶν Ἀπειράνθρωπων ἔγιναν πιὸ καθαρῆς κι' ὁ Λαστιχάνθρωπος ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει πὸ νόημα κάθε λέξεως πού ἔλεγαν, σὰ νὰ μιλοῦσαν μιὰ πολὺ γνωστὴ του γλῶσσα. Ἦταν ἕνα θαῦμα αὐτὸ πού δέν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἀλλὰ, πρὸς τὸ παρόν, τίποτε ἄλλο δέν τὸν ἐνδιέφερε, παρὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τους καὶ σὲ τί ἀπέβλεπε ἢ ἐπίσκεψί τους στὸν πλανήτη μας.

— Δέν μᾶς ἔχουν μιλήσει γιὰ τὸ ὄπλο αὐτὸ πού κατέχουν οἱ Γήϊνοι, ἔλεγε ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων. "Ἄν οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου αὐτοῦ μπορούν νὰ ἐξαφανίζονται μὲ τόση εὐκολία, νομίζω πὼς θὰ κουραστοῦμε πολὺ ὥσπου νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε. Πρέπει νὰ ἐπικοινωνήσουμε τὸ ταχύτερο μὲ τὸν Ντάρκ "Εὔρ. Αὐτὸς θὰ μᾶς κατατοπίσῃ, ἐφ' ὅσον ἦρθε τρεῖς προηγούμενες φορές στὴ Γῆ, γιὰ νὰ μελετήσῃ τίς πολεμικὲς δυνατότητες τῶν Γήϊνων...

— Ὡστε μᾶς ἔχουν ἀντιληφθῆ, εἶπε ἕνας Ἀπειράνθρωπος. Κάνσαμε τότε κακοὺς ὑπολογισμοὺς. Νομίζαμε τοὺς Γήϊνους γιὰ πλάσματα ἀνόητα, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ ἀσήμαντα θεάματα, ὅπως αὐτὰ πού ὀνομάζουν κινηματογράφο, θέατρο, ἵπποδρομίες καὶ τσίρκο καὶ ἡρ-

θαμε στη Γῆ για να δώσουμε δηθεν παραστάσεις, ενώ ο σκοπός μας είναι να την κατακτήσουμε. Και τώρα βλέπουμε πώς οι Γῆινοι δὲν ὑστεροῦν σὲ ἐξυπνάδα. Μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ εἴμαστε κυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν...

— Κάρ! φώναξε θυμωμένος ὁ ἀρχηγός. Σὲ κατέχει ὁ φόβος. "Ὅ,τι κι' ἂν κάνουν οἱ δῆμιοι εἶναι καταδικασμένοι! Τὰ ὄπλα τους δὲν συγκρίνονται μὲ τὰ δικά μας καὶ τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα κατακτήσαμε τὸν Δάν καὶ τὴ Φιν! Δυὸ πλανῆτες ποῦ οἱ Γῆινοὶ τοὺς ἀποκαλοῦν μὲ τὰ ὀνόματα "Ἄρης καὶ "Ἀφροδίτη. Σὲ λίγο θὰ εἴμαστε κύριοι τοῦ Σὺμπαντος...

ΜΕ ΑΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΟ τὸ αὐτὶ πάνω στὸ ἀκουστικό, ὁ Λαστιχάνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθεῖ τὴ συζήτησι τῶν Ἀπειρανθρώπων. Ὡστόσο αἰσθανόταν κάποια κρυφὴ χαρὰ, ποῦ εἶχε κατορθώσει νὰ τοὺς τρομάξει. Μὲ τὸ φόβο ὅμως μονάχα, δὲν κατάρθωνε τίποτε. "Ἐπρεπε νὰ τοὺς βγάλῃ μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ μέση καὶ νὰ τρέξῃ κατόπιν νὰ βοηθήσῃ τὸν Γκόρντον Πύμ, ποῦ ἀσφαλῶς θὰ κινδύνευε τώρα μέσα στὴν ἀχανῆ ἔρημο τῆς Σιέρρα Νεβάδα, ἀπὸ τὰ φοβερά αὐτὰ τέρατα ποῦ ἦρθαν νὰ κατακτήσουν τὴ Γῆ.

— Θὰ παίξω τὸ μεγάλο μου παιγνίδι! εἶπε μέσα τοῦ ὁ Λαστιχάνθρωπος. Μιὰ φορά, τώρα γνωρίζω ὀρισμένα μυστικά τους. "Ἄν εἶναι γραφτό μου νὰ χαθῶ, θὰ χαθῆ μαζί μου κι' ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἐμπρός, Λάρρυ Στόν! Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς...

Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἢ μεταμόρφωσί του σὲ Ἀπειράνθρωπο ἦταν τέλεια. Οἱ νάνοι, βλέποντας ξαφνικὰ τὴ γάτα ἐκεῖνη νὰ μεταβάλλεται σ' ἓνα ὅμοιό τους, ἔκαναν πάλι ἓνα βῆμα πίσω καὶ κόλλησαν σχεδὸν πάνω στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου. Μὲ τ' ἀκουστικά σι' αὐτιά, ὁ Λαστιχάνθρωπος μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ καὶ τὴν παραμι-

ΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ
ΟΔΟΚΛΗΡΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΤΙΤΑΝΙΑ ΠΑΛΗ
ΤΟΥ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

“ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΤΩΝ ΑΡΟΥΡΑΙΩΝ,,

ΜΙΑ ΠΑΛΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΑΔΥΣΩ-
ΠΗΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΠΑΝ-
ΚΤΙΚΟΥ ΗΡΩΟΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ
ΜΑΦΙΑ...

*

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΗΡΩΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΒΑ-
ΣΕΤΕ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ.

κρή τους σκέψι. "Ένας τρελλός φόβος κατείχε τώρα τὰ μικροσκοπικά εκείνα όντα κι' ό Λάρρυ Στόν μονομιάς άντελήφθη τήν ύπεροχή του. "Όχι, τó άνθρώπινο γένος δέν μπορούσε νά σθύση τόσο εύκολα!

ΜΙΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΓΡΗΓΟΡΑ όμως ό άρχηγός τών 'Απειρανθρώπων ξαναβρήκε τó θάρρος του κι' έτοιμάστηκε νά πατήσει τó κουμπι τού λαϊμού του. Μά ό Λαστιχάνθρωπος, χωρίς νά κινηθή από τή θέσι του, άπλωσε τó χέρι του πού μάκρυνε άπότομα και τού κατάφερε ένα δυνατό κτύπημα στον καρπό. 'Ο 'Απειράνθρωπος δέν πόνεσε, μά βλέποντας τó χέρι εκείνο ν'α μεγαλώνη ξαφνικά, δίχως τήν παραμικρή προσπάθεια, κατέβασε τó δικό του ξαφνιασμένος.

Τά μάτια του ώσπύσο τόν κυττούσαν γεμάτα έκπληξι. Στη μυστηριώδη φυλή του, πού είχε φτάσει από τó άπειρο, μιά τέτοια συμπεριφορά έθεωρείτο έγκλημα. Κι' όμως, ένώ πίστευαν πώς όλα είχαν κανονιστή ως τήν παραμικρή λεπτομέρεια, ένώ ήταν βέβαιοι ότι κανένα έμπόδιο δέν θά τους έφραζε τó δρόμο, νά πού βρέθηκαν άντιμέτωποι μ' ένα Γήινο πού ήξερε πώς νά τους καταπολεμήσει.

'Ο Λαστιχάνθρωπος με τó πρόσωπο χλωμό παρακολουθούσε τις σκέψεις τού 'Απειρανθρώπου με τὰ μυστηριώδη άκουστικά του. Μά δέν έπρεπε νά χάνη καιρό.

—Θέλω νά μάθω τι συμβαίνει! ειπε στον άρχηγό, ένώ προσπαθούσε νά μαντέψει άν καταλάβαινε τή γήινη γλώσσα. "Όλοι επάνω στη Γή θέλουν νά μάθουν τι συμβαίνει...

—'Ηρθαμε με ειρηνικούς σκοπούς! άπάντησε εκείνος γρήγορα και σταμάτησε.

'Ο Λαστιχάνθρωπος χαμογέλασε ειρωνικά. Οι σκέψεις τού 'Απειρανθρώπου, πού τις συνελάμβανε με τὰ

ἀκουστικά του ἔλεγαν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

— Λές φέματα! τοῦ εἶπε αὐστηρά. Αὐτὴ τῆ στιγμή ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς γνωρίζουν τὰ σχέδιά σας. Ἦρθατε ἀπὸ τὸ διάστημα, ἀπὸ τὸ ἄπειρο, ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ Σειρίου, μὲ δυὸ τερατώδη ἀπειρόπλοια, τρία ὑπεραερόπλοια καὶ μερικά μικρότερα σκάφη. Ἐνα στόλο δηλαδὴ ἀρκετὰ ἰσχυρὸ γιὰ νὰ ἀνατινάξη τὸν πλανήτη μας...

Ὁ νάνος γέλασε ἀπαίσια, δείχνοντας κάτι δόντια μικρὰ καὶ σουβλερὰ σὰν τοῦ λύκου.

— Ναι, ἔκανε κουνώντας τὸ κεφάλι του δεξιὰ κι' ἀριστερὰ. Ἦρθαμε στὸν πλανήτη σας ὄχι γιὰ νὰ τὸν ἀνατινάξουμε, μὰ γιὰ νὰ τὸν κατακτήσουμε. Τὸν ἔχουμε ἀνάγκη. Ὁ πλανήτης ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐρχόμαστε, ἔχει ζωὴ πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια πρὶν ἀπ' τὸν δικό σας. Ἦδη βρισκεται στὸ τέλος του. Οἱ πάγοι ἔχουν καλύψει τὰ τρία τέταρτά του σχεδόν. Ἡ φυλὴ μας κοντεύει νὰ ἐξαφανισθῆ. Γι' αὐτὸ, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτουμε, ἀποφασίσαμε νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε καὶ νὰ μεταφερθοῦμε ἐδῶ, γιὰ ν' ἀρχίσουμε μιὰ νέα ζωὴ!

— Καὶ νομίζετε πῶς θὰ τὸ πετύχετε;

Ὁ Ἀπειράνθρωπος ξεσπάγῃλασε πάλι μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του.

— Στὸν Ἄρη καὶ στὴν Ἀφροδίτῃ βρήκαμε μεγαλῦτερη ἀντίστασι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τους! ἀπάντησε ὁ περοπτικά. Κι' ὅμως, μέσα σὲ μιὰ ὥρα καταστρέψαμε τὸν πολιτισμο τους. Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ σας. Ἐνας ἀπέραντο στόλος ἀπὸ γιγάντια ἀπειρόπλοια ἔμειναν μακριὰ, ἔξω ἀπ' τὸ διάστημα, περιμένοντας καὶ παρακολουθώντας. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀπλοὶ στρατιῶτες, ποὺ ἤρθαμε μὲ μικρότερα σκάφη γιὰ νὰ ἐτοιμάσουμε χάρτες, νὰ κατασκοπεύσουμε καὶ νὰ στείλουμε ἀναφορὰς στοὺς ἀρχηγούς μας. Δὲν χρειάστηκε πολὺς χρόνος γι' αὐτὸ. Ξέρουμε ὅλες τὶς συνήθειές σας, ξέρουμε τὶς ἀδυναμίες σας καὶ τὴ γλῶσσα σας! Δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωσι, ὅτι

ἐμεῖς, μιὰ φυλή πού κυριαρχεῖ τοῦ σύμπαντος, ἤρθαμε ἐδῶ ὡς ἕνα περίεργο τσίρκο γιὰ νὰ δώσουμε... παραστάσεις;

Μὲ τὴ σειρά του γέλασε ὁ Λαστιχάνθρωπος, ἂν καὶ αἰσθανόταν ἕνα ἐνδόμυχο τρόμο.

— Σὲ μᾶς τοὺς Γήϊνους, τίποτε δὲν μᾶς κάνει ἐντύπωση, ἀποκρίθηκε. Μπορεῖ νὰ ἔχετε ὅπλα καταστρεπτικά, μὰ τὸ δικό μας δὲν τὸ ἀνακαλύψατε ἀκόμη. Κύτταξε με καὶ κατάλαθε ἂν σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια ἢ ὄχι...

Μὲ μιὰ βαθεῖα ἀναπνοὴ ὁ Λάρρυ Στόν ἄρχισε νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει ἀπίθανα. Σὲ λίγο ὅλη ἡ αἴθουσα ἐκείνη τοῦ θεάτρου μόλις κατώρθωσε νὰ χωρέσει τὸ μακρὸς του. Οἱ Ἀπειράνθρωποι τὰ εἶχαν σαστίσει. Ἀμέσως ὅμως ξαναγύρισε στὴν πρώτη του μορφή.

— Λοιπὸν, πῶς σᾶς φάνηκε αὐτό; τοὺς ρώτησε. Ὅλοι οἱ Γήϊνοι στρατιῶτες ἔχουν τὴ δική μου ἱκανότητα. Μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν σὲ ὅ,τι ἀντικείμενο θέλουν. Ἐπομένως, τὰ ὅπλα σας εἶναι ἀχρηστά. Ἐφόσον θέλετε νὰ κατακτήσετε τὸν πλανήτη μας χωρὶς νὰ τὸν καταστρέψετε, ποῦ θὰ βρῆτε νὰ σκοτώσετε τοὺς ἀνθρώπους του; Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς μποροῦν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὰ μάτια σας...

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ἔκανε μιὰν εἰρωνική ὑπόκλιση μπροστὰ στοὺς νάνους καὶ χάθηκε. Μὰ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα δερματόδετο βιβλίο καὶ χώθηκε στὸ ράφι μιᾶς παλιᾶς βιβλιοθήκης πού βρισκόταν ἐκεῖ. Κανεὶς δὲν πῆρε εἶδησι τὴ μεταμόρφωσί του. Ὡστόσο, οἱ Ἀπειράνθρωποι εἶχαν τρομοκρατηθῆ. Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς σηκώθηκε, πάτησε ἕνα κουμπὶ στὸ μετάλλينو κουτί τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἀμέσως φάνηκε πάλι ἡ φωτεινὴ ὀθόνη στὸν τοῖχο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λάρρυ Στόν δὲν εἶδε οὔτε ἀπειρόπλοια, οὔτε ἱπτάμενους δίσκους. Εἶδε μονάχα τὴν πρόσοψη ἑνὸς κτι-

ρίου κολοσσιαίων διαστάσεων. 'Η άψίδα της εισόδου ήταν πλούσια σκαλισμένη, με παράξενες παραστάσεις.

— Θα είναι το κτίριο που στεγάζεται το υπουργείο Στρατιωτικών των Άπειρανθρώπων, σκέφθηκε ο Λαστιχάνθρωπος. Φαίνεται πως θέλουν να ζητήσουν οδηγίες για τη νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε κάτω στη Γη...

'Ο Λαστιχάνθρωπος όμως δεν είδε τίποτε άλλο. Ξαφνικά, μέσα στο δωμάτιο που βρισκόταν απρατήρητος, έκτινάχθηκε μια έκτυφλωτική πορτοκαλένια λάμψη, που τον ανάγκασε να κλείση για ένα δευτερόλεπτο τα μάτια του. "Όταν τὰ ξανάνοιξε, οί νάνοι βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο πάτωμα, χτυπημένοι από μια άόρατη δύναμη, νεκροί. 'Από τὰ στόμια τὰ τους κυλούσε κίτρινο αίμα. 'Ο Λαστιχάνθρωπος πήδησε από τὸ ράφι του και μονομιάς ξαναγύρισε στην πραγματική του μορφή. Βλέποντας εκείνα τὰ μικρά πτώματα πεταγμένα εμπρός στα πόδια του, αίσθάνθηκε μιὰ παράξενη συγκίνηση.

'Ο Τρίνκυ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή παρατήρησε ότι ο άρχηγός των Άπειρανθρώπων σάλευε λιγάκι. 'Αμέσως γονάτισε και με τρόπο του άνασήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μικροσκοπικά του μάτια άνοιξαν σαν δυὸ σκοτεινές τρυπούλες.

— Τι συνέβη; τὸν ρώτησε. Τι πάθατε;

Ὁ Ἀπειράνθρωπος ἔσφιξε τὰ μυτερά του δόντια καὶ δὲν μίλησε.

— Θέλω νὰ σὲ σώσω! ἐπανέλαβε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Πρέπει νὰ ζήσης! Πές μου τὶ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα; Ἐκεῖνος ἀνοίξε τότε τὶς ἀπαίσιες μασέλες του καὶ ψιθύρισε:

— Σὲ μισῶ, ὅπως μισῶ ὅλους τοὺς Γήινους! Μὰ ἡ φυλή μου θὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατό μας πολὺ γρήγορα!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια. Ἐγειρε κατόπιν τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀπειρανθρώπων εἶχε πεθάνει. Ὁ Λαστιχάνθρωπος πετάχτηκε ἀμέσως πάνω καὶ κύτταξε ὀλόγυρα. Τὸ μεταλλινὸ κουτὶ βρισκόταν ὅπως καὶ πρὶν στὸ τραπέζι, μὰ τελείως κατεστραμμένο. Ἡ ὀθὼν εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἰὶ νὰ συνέβη ἄραγε;

— Φαίνεται πὼς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ μηχανήμα ἔπαθε κάποια ἐμπλοκὴ κι' ἐξαπέστειλε τὶς ἀκτίνες του ἐναντίον τῶν χειριστῶν του, εἶπε μέσα του ὁ Στόν. Πάλι καλά! Γιατὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὴ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους τόσο εὐκολά. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴν τὴν γλύτωνά καὶ καθόλου...

Η ΣΙΚΙΕΨΙ του πέταξε στὸν ἀρχηγὸ Γκόρντον Πύμ.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Σιέρρα Νεβάδα, σκέφτηκε.

Στὸ βάθος τῆς αἵθουσας ὑπῆρχε τηλέφωνο. Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀπλωσε τὸ χέρι του καὶ σχημάτισε ἕναν ἑφταψήφιο ἀριθμὸ στὸ καντράν του. Μιά γνωστὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

**ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΥ**

— Όκέϋ, μπός. Έδω Τρίνκυ!..

— Άκουσέ με καλά, του έπλε εκείνος τονίζοντας μιὰ μιὰ τις λέξεις του. Πάρε άμέσως τὸ «Τζάγκουαρ» κι' έλα γρήγορα στη δυτική συνοικία του Μανχάτταν. Μεταξϋ τής Γκρεϋ Στρήτ και τής 27ης οδου, υπάρχει ένα παλαιὸ κτίριο, πού ήταν πρώην θέατρο...

— Τὸ ξέρω, έκανε ὁ Τρίνκυ. Τώρα στεγάζεται εκεί τὸ τσίρκο τῶν νάνων «Μπελαμάρ».

— Άκριθῶς, Τρίνκυ! Θά βρής άνοιχτή τήν πόρτα του. Κρύψε κάπου τὸ αὐτοκίνητο κι, έμπα μέσα. Άλλά μὴν κάνης βήμα από τήν είσοδο. Άκούς; Βήμα! Έγὼ δέν θά είμαι εκεί, ἴσως έρθω αύριο. Στὸ διάστημα όμως αὐτὸ δέν θά έπιτρέψης νά μπῆ κανένας στὸ θέατρο. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, μπός! άπάντησε ὁ Τρίνκυ κι' έκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ό Λαστιχάνθρωπος, από ἡ θέσι του, έστειλε πάλι τὸ χέρι του ν' άνοιξη τήν είσοδο τοϋ θεάτρου, ὅπως είχε υποσχεθῆ στὸ βοηθὸ του. Υστερα ανέβηκε γρήγορα στη στέγη τοϋ κτιρίου, κρατώντας στα χέρια του τ' άκουστικά τῶν Άπειράνθρώπων. Άπό κεί πάνω έβλεπε τήν τεράστια εκείνη πόλι πού δέν κοιμόταν ποτέ. Φῶτα παντοϋ, φωτεινές διαφημίσεις πού αναβόσθυναν και άνθρωποι πού διασκέδαζαν άμέριμνοι, χωρίς νά υποψιάζονται τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού άπειλοϋσε νά καταστρέψη τήν άνθρωπότητα.

Ό Λαστιχάνθρωπος, άνάπνευσε βαθειά κατὰ τῆ συνήθειά του. Άμέσως τότε μεταβλήθηκε σέ μιὰ πύρινη βολίδα, πού διέσχισε με καταπληκτική ταχύτητα τὸν άέρα. Άκριθῶς σέ δεκάξη λεπτά βρισκόταν πάνω από τήν έρημο τής Σιέρρα Νεβάδα. Χωρίς νά προσγειωθῆ, έκανε ένα γϋρο πετώντας χαμηλά πάνω από τὸ έδαφος. Σέ κάποιο σημείο, παρατήρησε μερικές πορτοκαλλόχρωμες λάμψεις. Ήταν οί ἱπτάμενοι δίσκοι τῶν Άπειράνθρώπων, πού παρασκεύαζαν τήν έπιδρομή τής

φυλῆς τους στὴ γῆ! Σὲ καμμιά δεκαριά μίλια ἀπόστασι, ὁ Λαστιχάνθρωπος εἶδε ἕνα ἀεροπλάνο πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχή τοῦ ἐδάφους. Ἦταν ἡ Νταϊκότα πού ἐπέβαινε ὁ Πύμ.

Χωρὶς ἀργοπορία, ἔκανε ἕνα «λουπιγκ» καὶ πάτησε στὸ χῶμα. Μεταμορφωμένος κατόπιν σὲ Μεξικανὸ ἰθαγενῆ, τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὸ ἀεροπλάνο τοῦ ἀρχηγοῦ του. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ τὸν σταμάτησε ἀπότομα:

— "Αἰ! Μὴν προχωρῆσης περισσότερο. Ποιὸς εἶσαι;

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Πύμ, ἀλλὰ γιὰ νὰ γελάσει, ἀπάντησε:

— Εἶμαι ὁ δὸν Χουάν Παρμενίλλος ντὲς Ἀβίλλιας, σενόρ!

ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ "Εφ—Μπι" Αἰ, ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ συνεργάτου του. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

— Καλὰ πού ἦρθες, Λάστ! τοῦ εἶπε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Βρίσκομαι ὀλομόναχος σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, χωρὶς νὰ ξέρω ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα...

— Γιατί; Ποῦ βρίσκονται οἱ ἄντρες πού πήρες μαζί σου καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ ἀεροπλάνου;

— Εἶναι αἰχμάλωτοι! Αἰχμάλωτοι τῶν Ἀπειρανθρώπων! Μόλις προσγειωθήκαμε ἐδῶ, ἀμέσως ξεπετάχτηκαν ἀπὸ παντοῦ μερικὲς δεκάδες μικροσκοπικῶν ὄντων καὶ μᾶς κύκλωσαν. Στὴν ἀρχὴ νομίσσαμε πὼς ἦταν εὐκολο νὰ ξεμπερδέψουμε μαζί τους. Γελαστήκαμε ὁμως. Μὲ μιὰ πράσινη ἀκτίνα πού ἔστειλαν τὰ μάτια τους, ἔκαναν στάχτη ἕναν τεράστιο λόφο πού ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγο ἐδῶ. Ἔτσι οἱ τρεῖς ἄντρες μου καὶ τὸ πλήρωμα, ἀναγκάστηκαν νὰ παραδοθοῦν χωρὶς ἀντίστασι.

— Καὶ σὺ πὼς γλύτωσες, Πύμ; ρώτησε περιέργως ὁ Λαστιχάνθρωπος.

— Γλύτωσα γιατί δὲν μὲ πήραν μαζί τους, δὲν μὲ ἤθελαν. Γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν ὁμως ἐλεύθερο, σημαίνει πὼς

κάποιο σκοπό έχουν στο μυαλό τους. Πάντως έπρεπε να τους δής, Λάστ... Είναι κάτι μικρά, φοβερά τέρατα...

— Τους είδα και μίλησα μαζί τους, άποκρίθηκε εκείνος. Άλλά μήν άνησυχείς, Γκόρντον! Ξέρω ποιό είναι τó τρωτό τους σημείο...

F. ΦΟΥΡΕΣΕ στ' αυτιά του τὰ άκουστικά και άρχισε να μακραίνει λαιμό και χέρια. Σε λίγο βρισκόταν σε μικρή άπόστασι από τους ίπταμένους δίσκους. Παρατήρησε δλόγυρά του προσεχτικά. Κανένας θόρυβος, κανένας ήχος από τὰ τερατώδη εκείνα μηχανήματα, πού μäs είχαν στείλει οι Άλλοι πλανήτες. Ό Λαστιχάνθρωπος πλησίασε άκόμη πιό κοντά. Ό τεράστιος λαιμός του σχεδόν άκουμπούσε πάνω σ' ένα σωλήνα από άγνωστο μέταλλο, πού βρισκόταν στη στέγη του άεροσκάφους. Κόλλησε τó μάτι του στο στόμιό του και κύτταξε στο έσωτερικό. Και τότε είδε τὰ ίδια εκείνα όντα, πού είχε δή στο παλιό θέατρο του Μανχάτταν. Με τή διαφορά ότι αυτοί έδω φορούσαν κράνη άστραφτερά και ήταν ώπλισμένοι μ' ένα είδος μικρών πιστολιών.

Ό διοικητής και οι έπιτελείς του περίμεναν. Γύρω τους, στη μεγάλη καμπίνα, μέσα σε φωλιές πυροβολείων, πυροβολητές ήταν έτοιμοι δίπλα στα πυροβόλα τους. Ένας άξιωματικός των διαβιθάσεων με τους βοηθούς του, στεκόταν μπροστά σ' ένα ραδιοπομπό, έτοιμος να έκπέμψη τή διαταγή: «Άρξασθε πύρι!» στα ύπόλοιπα πλοία του στόλου, πού περίμεναν κάπου στο διάστημα. Μά οι Άπειράνθρωποι ήξεραν ότι δέν θά ήταν άναγκαίο κάτι τέτοιο. Είχαν σκάφη, είχαν όπλα, είχαν έμπειρους πολεμιστές. Ό πλανήτης Γή δέν είχε τίποτε άπ' αυτά. Ό πλανήτης Γή μόλις τώρα είχε άνακαλύψει τήν άτομική ένέργεια. Ένώ αυτοί τή γνώριζαν από είκοσι χιλιάδες χρόνια πριν...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ξανασυμμαζεύτηκε κοντά στον έπιθεωρητή.
 νά ενεργήσουμε ! 'Εσύ, Πύμ, νά μὴν τὸ κουνήσης ἀπὸ τὴν Ντακότα. Καὶ μὴν τρομάξεις τώρα πὺ θά με δὴς μεταμορφωμένο σὲ 'Απειράνθρωπο...

'Ο Γκόρντον τινάχτηκε πάνω.

— Δὲν πιστεύω νά κάνης καμμιά τρέλλα! τοῦ φώναξε. Κινδυνεύεις τὴ ζωὴ σου! Τὸ καλύτερο πὺ ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά τηλεγραφήσουμε μὲ τὸν ἀσύρματο τοῦ ἀεροπλάνου, τὴν κατάστασι στὸν Ο.Η.Ε.! Νομίζω ὅτι ἀναλάβασμε μεγάλη εὐθύνη, πὺ δὲν εἶπαμε τίποτε σὲ κανένα. "Ἄν συμβῆ κάτι τὸ ἀαπόφευκτο, πῶς θά δικαιο λογηθῶ ἀπέναντι στοὺς προῖσταμένους μας;

'Ο Λαστιχάνθρωπος χαμογέλασε.

— Αὐτὸ τὸ «ἀναπόφευκτο» πὺ φοβῶσαι, εἶναι ἡ καταστροφή τοῦ πλανήτη μας! ἀπάντησε. 'Επομένως δὲν θά προλάβης νά δικαιολογηθῆς σὲ κανένα! Μπορεῖς νά φαναστῆς, Γκόρντον, ποιὸ θά εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἂν οἱ πληθυσμοὶ τῆς Γῆς ἔπαιρναν εἶδησι τὴν εἰσβολὴ τῶν 'Απειράνθρώπων; Πανικός, δέος κι' ἀλλοφροσύνη, θά ἐπικρατοῦσαν παντοῦ! 'Ἐνῶ τώρα, ἂν καταφέρουμε νά ἐξουδετερώσουμε τὸν τρομερὸ αὐτὸ ἐχθρὸ, ἡ ζωὴ θά συνεχίση ἀνύποπτη τὸ δρόμο της κι' ἡμεῖς τὸ δικὸ μας.

Μισόκλεισε τὰ μάτια του ὡς ἂν νά ὄνειροπολοῦσε ἕνα μακρινὸ μέλλον καὶ πρόσθεσε:

— "Ἴσως ἡ τρομακτικὴ περιπέτεια πὺ περνᾷ τούτῃ τὴ στιγμὴ ὁ πλανήτης μας, νά βγῆ σὲ καλὸ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα...

— Δηλαδή; ρώτησε περίεργος ὁ Πύμ.

— 'Αναγκαστικὰ ὅλοι οἱ σημερινοὶ ἐχθροὶ πάνω στὴ Γῆ, θά ἀντιληφθοῦν τὸν ἐπερχόμενο κίνδυνο καὶ θά εἰρηνέψουν μεταξύ τους. Δὲν θά ὑπάρχουν πιά πόλεμοι!

“Ὀλη τους ἢ προσοχή θά στραφῆ στοὺς ἄλλους παιγιῆτες καὶ θά εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι γιά ν’ ἀντιμετωπίσουν μιὰ ἐνδεχόμενη εἰσβολή ἀπό τοὺς Ἀπειράνθρώπους...

Ξ ΑΦΝΙΚΑ ὁ Γκόρντον ἔρριξε μιὰ ματιά στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Μεγάλες πορτοκαλλιῆς λάμπεις φάνηκαν ἀπό τὸ σημεῖο πού ἦταν προσγειωμένοι οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι. Ὁ Λαστιχάνθρωπος κατάλαβε. Κάποιο καινούργιο ἀπειρόπλοιο εἶχε προσγειωθῆ ἐκεῖ.

— Ὁραῖα! εἶπε, σάν νά μονολογοῦσε. Πρῶν ἀπό λίγο, σέ κάποιο κτίριο τοῦ Μανχάτταν ἔπαιξα ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι καὶ τὸ κέρδισα! Θά δοκιμάσω, λοιπόν, ξανά τὴν τύχη μου! Ἄν τὰ καταφέρω, πάει καλά. Διαφορετικά...

Ἄνασαινοντας ὅπως πάντα βαθεῖα, μεταμορφώθηκε ἀμέσως σ’ Ἀπειράνθρωπο, μὲ πορφυρὸ μανδύα καὶ τριπλῆ δερμάτινη ζώνη στὴ μέση. Ὁ Πύμ δὲν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ ἕνα χαμόγελο πού ἀνέβηκε ἀσυναίσθητα στά χεῖλη του.

— Εἶσαι περίφημος! τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω τί ἔχεις σκοπὸ νά κάνης, ἀλλὰ πρόσεχε, Λάστ ! Θ’ ἀργήσης νά ἐπιστρέψης ;

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ὅμως δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. Μὲ τὴν ἀπίθανα ἐκπληκτικὴ ταχύτητά του, βρέθηκε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἔξω ἀπὸ τὸ νεοφερμένο σκάφος, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἀνοίγε τὴ μετάλλινη εἰσόδὸ του, γιὰ νά βγοῦν οἱ σπιθαμιαῖοι, μὰ τρομεροὶ πολεμισταὶ του. Καθὼς ἐκεῖνοι τὸν εἶδαν νά στέκεται ἀκίνητος μπροστά τους καὶ νά τοὺς κυττάζῃ, ἔβγαλαν ὅλοι τὴν ἴδια τρομακτικὴ κραυγή :

— Ἀρόρα!

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ, μὲ τ’ ἀκουστικά πάντα σ’ αὐτιά, μετὰφρασε: «Ἕνας δικός μας!»

— "Όχι, δέν είμαι δικός σας! άποκρίθηκε εκείνος άμέσως. Πήρα όμως τή μορφή σας, γιά νά μ' άκούσετε μέ προσοχή. Είμαι άπεσταλμένος τής κυβερνήσεώς μου και ήρθα νά σάς ρωτήσω σέ τί άποθλέπει ή έπισκεψη σας στη Γή!

Αυτός πού φαινόταν γι' άρχηγός, άνοιξε έκπληκτος τίς τρύπες τών δύο σκοτεινών ματιών του.

— Είσαι άπεσταλμένος τής κυβερνήσεώς σου κι' ήρθες νά ρωτήσης ποιός είναι ό σκοπός τής έπισκέψεώς μας στη Γή; "Έκανε, σάν νά τον είχαν χτυπήσει μέ μαστίγο. "Εσύ, νά ρωτήσης έμάς; Δέν καταλάβατε, λοιπόν, άκόμη, ότι όλοι οί Γήϊνοι είσαοτε άσήμαντα πλασματάκια, πού δέν αξίζει τον κόπο νά ζητε; Δέν γνωρίζετε τί σάς περιμένει ;

Ό Λαστιχάνθρωπος άνασήκωσε τούς ώμους του.

— "Εμάς; Τίποτε! άπάντησε ειρωνικά. "Εμάς δέν μάς περιμένει άπολύτως τίποτε. "Εσείς όμως είσαοτε καταδικασμένοι νά μέινετε γιά πάντα έδω. Ζωντανοί ή πεθασμένοι, θά μέινετε γιά πάντα έδω!

Ό άρχηγός τών "Απειρανθρώπων σήκωσε τό χέρι του.

— Τώρα θά δής τί μπορούν νά κάνουν τά όπλα μας! έκραξε. Σου ύπόσχομαι νά μη μένη τίποτε έπάνω σ' αυτή τήν περιοχή. Κι' ύστερα...

Γέλασε σαρκαστικά και πρόσθεσε:

— Κι' ύστερα θάρθη ή σειρά σου κι' ή σειρά όλων τών όμοίων σου!

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ άρχισαν νά βρυχώνται, άναπτύσσοντας τρομακτική ταχύτητα. Ό άξιωματικός διαβιθάσεων γύρισε μερικά κουμπιά στον ραδιοπομπό του και περίμενε τον άρχηγό του νά κατεβάση τό χέρι του. Μά ό Λαστιχάνθρωπος ήξερε τί ήπρεπε νά κάνει και πρέ παντός τί νά πη. Ξαφνικά τό μικρό του άνόστημα

ἄρχισε νὰ μεγαλώνη, νὰ μεγαλώνη, ὑπέρμετρα, τόσο, πού ὁ ἀρχηγός τῶν Ἀπειράνθρώπων καί οἱ στρατιῶτες του, ἔμειναν γιά μιὰ στιγμή ἄφωνοι, σάμπως αὐτό πού ἔβλεπαν νὰ τοὺς ἔκανε τρομακτικὴ ἐντύπωση.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Γιατί δὲν κατεβάζεις τὸ χέρι σου; Οἱ μηχανές σας καί τὰ ὅπλα σας δὲν ἀξίζουν τίποτα μπροστά στα μυστικὰ ὅπλα πού διατηροῦμε ἐμεῖς οἱ Γῆινοι! Πρὶν ἀπὸ λίγο, εἰκοσιτέσσερις σύντροφοί σας βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο σὲ κάποιον θεάτρο τοῦ Μανχάτταν.

Μιά ἀρρωστημένη ἔκφρασι ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀπειράνθρώπων. Ὡστόσο βρῆκε τὴ δύναμι νὰ φωνάξη:

— Προσπαθεῖς νὰ μᾶς τρομάξεις! Οἱ σύντροφοί μας δὲν ἔπαθαν τίποτε. Λές ψέματα...

— Ψέματα; ἔκανε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Τότε μὲ ποιὸν τρόπο κουβεντιάσουμε τόση ἄρα οἱ δύο μας; Ἄν σοῦ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΥΜ
ΚΑΙ Ο
ΤΡΙΝΚΥ

θὰ σᾶς γόητεύσουν σὲ μιὰ συναρπαστικὴ σειρὰ περιπετειῶν πού θ, ἀκολουθήσουν.

Μὴν ξεχνᾶτε νὰ ἀγοράσετε κάθε Σάββατο τὸ νέο βιβλίον τοῦ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἄν σᾶς ἀρέσει συστήσετε τὸν νέα ἥρωα καὶ στοὺς φίλους σας.

έκανε έντύπωςι αυτό; Τ' άκουστικά πού φορώ και με τὰ όποια κατορθώνω νά μεταφράζω τή γλώσσα σας, είναι κάποιου δικού σας πού πέθανε στα χέρια μου. "Ενας άπό τούς είκοσιτέσσερις τού τσίρκου «Μπελαμάρ». Τόν έλεγα, νομίζω, Κάρ...

Ό άρχηγός τών Άπειρανθρώπων έκανε μιá τρομαγμένη κίνηση και τó χέρι του ύψώθηκε πρós τó κουμπι τού λακμού του. "Ωσπου νά έκτοξευθή όμως ή πράσινη άκτίνα τών ματιών του, ό Λαστιχάνθρωπος είχε μεταβληθή κιόλας σέ μιάν άσήμαντη πέτρα πάνω στό έδαφος. Η έξαφάνισί του προξένησε άληθινό πανικό ανάμεσα στις τάξεις τών κοντόσωμων εκείνων όντων. Συγχρόνως ό Λάρρυ Στόν... χωρίς νά φαίνεται πουθενά, γέλασε σαρκαστικά και φώναξε:

— Αυτό είναι τó τέλος σας! Κανείς άπό σάς δέν πρόκειται νά γυρίση πίσω στό μακρινό σας πλανήτη.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ τού άρχηγού γέμισε άπό πόνο. Άπό κάπου, μέσα άπό τó μυαλό του, κάτι προσπαθούσε νά τόν συγκρατήσει. Ό φόβος όμως όλοένα τόν κύκλωνε, γινόταν πιό βαθύς και πιό σκοτεινός. Άπέσπασε τó κράνος άπό τó κεφάλι του και έχωσε τὰ νύχια τών δαχτύλων του μέσα στό δέρμα τού κρανίου του αυλακώνοντάς το βαθειά, καθώς άγωνιζόταν ένατίον τής φρίκης πού τάραζε τó μυαλό του. Μά δ τρόμος άντι νά λιγοστεύη γινόταν όλο και πιό δυνατός, όλο και πιό κυρίαρχος. Τήν ίδια στιγμή, όι πυροβολητές, δ όάξιωματικός τών διαβιθάσεων, κι' όλοι όσοι βρίσκονταν μέσα και έξω άπό τó αερόπλοιο, βλέποντας τήν κατάστασι εκείνη τού άρχηγού τους, άφησαν μερικές τρομαχτικές κραυγές και τραθήχτηκαν μακριά άπό τὰ πυροβόλα ! Ό φόβος άρχισε νά βαδίζει μέσα στό σκάφος, άρχισε νά βαδίζει άθόρυβα, ύπουλα, κατακτητικά.

— Λοιπόν, τί γνώμη έχεις για' όλα αυτά; φώναξε ό

Λαστιχάνθρωπος στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀπειρανθρώπων, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ψηλά. Καταλαβαίνεις τώρα ποῖο θὰ εἶναι τὸ τέλος σας;

— Ναι, καταλαβαίνω! ἔκανε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

Σώπασε μιὰ στιγμή κι' ὕστερα ρώτησε:

— Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόφασί σου, Γήϊνε; Τί ἀνταλλάγματα θέλεις γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ φύγουμε;

— Ἀνταλλάγματα! ἔκανε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Ἀνταλλάγματα! Δὲν ζητοῦμε τίποτε, παρὰ μονάχα τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ πήρατε μαζί σας! Τίποτε ἄλλο. Ἡ Γῆ εἶναι ἕνας πλανήτης εἰρηνικός.

»Δὲν ζητοῦμε τὸ κακὸ κανενός. Εἴσατε ἐλεύθεροι νὰ φύνετε! Θὰ σᾶς δεχτοῦμε σὰν φίλους ἂν ἔρθετε σὰν φίλοι.

Ἔγινε γιὰ λίγο σιωπὴ. Ὑστερα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀπειρανθρώπων εἶπε:

— Ναι, θάρθοῦμε σὰν φίλοι, Γήϊνε! Καὶ τώρα, ἀφοῦ μᾶς ἐπιτρέπεις νὰ φύγουμε, χαίρε! Θὰ βρῆς τοὺς αἰχμαλώτους κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, μόλις ἀπογειωθοῦν τὰ σκάφη μας! Μὴ θυμώνεις, δμως! Εἶναι ὅλοι τους ζωντανοί...

Οἱ μετὰλλινες πόρτες τῶν ἱπταμένων δίσκων ἔκλεισαν ἀθόρυβα ἢ μίαν πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κι' ἔξαφνα τὰ τερατώδη ἐκεῖνα μηχανήματα, ἀοχισαν νὰ ὑψώνωνται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα στὸν ἀέρα, ὥσπου χάθηκαν μέσα σ' ἕνα λεπτὸ στὸ σκοτεινὸ διάστημα. Ὁ Λαστιχάνθρωπος μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ Μεξικανὸ Ἰθαγενῆ κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν κρατῆρα ποὺ εἶχε κάνει κατὰ τὴν προσνεύσίν του τὸ ἀπειρόπλοιο τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐφτά ἄνδρες ἦταν συμμαζεμένοι σὲ μιὰ γωνιά.

— Σενόρ, εἶπε μὲ τὴ μεξικανικὴ του προφορά. Δὲν ποέπει νὰ πίνετε πολὺ. Τὸ κρασί βλάπτει στὰ μάτια κιὼ στὸ... μυαλό! Κάτι ξέρω ἐγὼ ποὺ τὸ λέω. Ἐμπρός, δώστε μου τὸ χέρι σας, ἀμίγκος! Ὁ σενόρ Πύμ, περιμένει στὸ ἀεροπλάνο. Αὐτὸς μ' ἔστειλε νὰ σᾶς βρῶ,

Ο ΤΑΝ έπειτα από λίγο ή Ντακότα διέσχισε τόν κατασκότεινο ούρανό, γιά νά έπιστρέψη πίσω στή Νέα Υόρκη, ό Άρχηγός Γκόρντον Πύμ, έσφιξε μέ θερμή τό χέρι του Λαστιχανθρώπου που καθόταν δίπλα του.

— Τά κατάφερες μιά χαρά, Λάστ, του έιπε δακρυσμένος σχεδόν. Ή ανθρωπιότητα πρέπει νά σου όφείλη εύγνωμοσύνη. Όλα έγιναν κι' όλα τελείωσαν μέσα σέ μιά νύχτα, χάρις στην άποτελεσματική σου επέμβασι...

— Κανείς δέν μου χρωστά τίποτε, άποκρίθηκε εκείνος, γιατί δέν έκανα τίποτε! Έκμεταλλεύτηκα μιά άδυναμία των Άπειρανθρώπων : Τό φόβο! Ένας τόσο προσημασμένος λαός, δέν κατώρθωσε νά κατανικήση τό συναίσθημα αυτό, που έμείς οι κάτοικοι τής Γης τό έχουμε σχεδόν ξεπεράσει. Ό φόβος σέ μάς είναι κάτι άσήμαντο. Ένώ σέ κείνους...

Ό Λάρρυ γύρισε και κύτταξε τόν Άρχηγό του.

— Σε κάποιο παλαιό θέατρο του Μανχάτταν, υπάρχουν αυτή τή στιγμή είκοσιτέσσερα πτώματα Άπειρανθρώπων, του έιπε. Πάνω στα πτώματα αυτά, πρέπει νά γίνει άνατομική έρευνα από ειδικευμένους έπιστήμονες. Καταλαβαίνεις, Γκόρντον; Είναι άνάγκη νά γίνει ή έρευνα αυτή γιά ειδικούς λόγους. Άλλά πρός Θεού! Κανείς δέν πρέπει νά μάθη τό θανάσιμο αυτό μυστικό.

Ό Λαστιχάνθρωπος σώπασε και ή σκέψη του βυθίστηκε στό μέλλον. Και τί δέν θά μπορούσε νά γίνει μέ τή βοήθεια των Άπειρανθρώπων!

—Μέ τά σκάφη τους θά μπορούσαμε νά προσγειωθούμε παντού μέσα στό σύμπαν, έιπε χαμογελώντας ό Λαστιχάνθρωπος και πρόστεσε γυρίζοντας πρός τόν Γκόρντον Πύμ: Τί λέτε, κύριε έπιθεωρητά;

Τό χαμόγέλό του του έιπε τί σκεφτόταν: Ένα ταξίδι ως τά πιο μακρυνά άστρα, που μάς δείχνει ή ξάστερη νύχτα μέσα στή μυστηριώδη κι' αίνιγματική άγκαλιά του άχανούς...

Άπόδοσις: ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

Ο ΝΟΜΟΣ ΕΧΕΙ ΕΜΠΛΑΚΗ Σ' ΕΝΑ ΤΙΤΑΝΙΟ
ΑΓΩΝΑ ΜΕ

ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΤΩΝ ΑΡΟΥΡΑΙΩΝ

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΦ-ΜΠΙ-Α.Γ. ΝΟΜΙΖΕΙ ΟΤΙ Ο

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΕΜΒΗ... ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΕΝΑΣ ΚΥ-
ΚΛΩΝΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΑΡΧΙΖΕΙ.

ΑΥΤΗ Η ΘΥΕΛΛΩΔΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ ΘΑ
ΣΑΣ ΓΟΗΤΕΥΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
4ο ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ

*

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ :

1. ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ.
2. ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ.
3. ΟΙ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ.

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ